

วาทกรรมการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ในสังคมไทย

Illiteracy Discourse in Thai society

พงศ์ศักดิ์ สังขภิญโญ *

หลักสูตรการจัดการสารสนเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

Pongsak Sangkhapinyo *

Information Management, Faculty of Humanities and Social Sciences, Nakhon Si Thammarat Rajabhat University

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงวาทกรรมการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ในสังคมไทย ด้วยการใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์เนื้อหาและหลักการวิเคราะห์วาทกรรม ตามแนวคิดของฟูโกต์ (Foucault) และเก็บข้อมูลในรูปแบบของตัวบท (text) จากเอกสารที่ได้คัดเลือกจำนวน 80 รายการ ทั้งที่เป็นสิ่งพิมพ์และเอกสารอินเทอร์เน็ต ผลการวิจัยพบว่า การอ่านออกเขียนได้ เป็นชุดความรู้ชุดหนึ่งที่เป็นวาทกรรมอันเกิดจากการสร้างและการครอบงำโดยยูเนสโก เพื่อให้ทั่วโลกได้ตระหนักและดำเนินกิจกรรมเพื่อขจัดปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ให้หมดไป รวมถึงประเทศไทยที่ได้ยอมรับวาทกรรมการอ่านออกเขียนได้มาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการศึกษาของประเทศ และได้เกิดวาทกรรมอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ในสังคมไทยหลายประเด็น ข้อค้นพบที่เด่น ๆ คือวาทกรรมปัญหาซ้ำซาก วาทกรรมบ่งบอกถึงการไม่มีคุณภาพการศึกษา วาทกรรมที่แสดงความรู้สึกต่อสภาพปัญหา และวาทกรรมที่แสดงให้เห็นว่าครูคือจำเลยของสังคม

คำสำคัญ : การไม่รู้หนังสือ, การอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้, วาทกรรม

Abstract

The objective of this research was to study the illiteracy discourse in Thai society. This study used qualitative research methodology through the content analysis and discourse analysis principle based on Foucault's Approach. The researcher collected data in the form of text from documents selected 80 items which were obtained including the printed materials, and internet documents. The research found that literacy is a set of knowledge that is a discourse caused by creation and dominance by UNESCO so that the world can realize and carry out activities to eliminate the problem of illiteracy including Thailand to accept the literary discourse to be used as a guideline for the development of education in the country. There are many issues concerning an illiteracy discourse. The most important findings were that discourse of repeated problems, no quality of education, expressing feelings about problems, and teachers as the defendant of society.

Keyword: Illiteracy, Discourse

บทนำ

การอ่านออกเขียนได้หรือการรู้หนังสือ (literacy) หมายถึงความสามารถด้านภาษาในการเขียน อ่าน ฟัง พูดเพื่อการสื่อสารรวมถึงความเข้าใจของปัจเจกบุคคลและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างคนในสังคม สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย (Office of the Non-formal and Informal

*ผู้ประสานงานหลัก (Corresponding Author)

Email : pongsaksang1@hotmail.com

Education, 2017 : 1) กล่าวว่า การรู้หนังสือเป็นคุณสมบัติพื้นฐานที่จำเป็นต่อการเรียนรู้และการสื่อสารในสังคมปัจจุบัน เป็นบันไดขั้นแรกของการแสวงหาความรู้มหาศาลในโลกนี้ และเป็นการเชื่อมโยงการสื่อสารของผู้คนต่าง ๆ ในสังคมนี้เข้าด้วยกัน องค์การยูเนสโกถือว่าการรู้หนังสือเป็นประตูสู่อิสรภาพของมนุษยชาติ เพราะการรู้หนังสือเป็นการให้อิสรภาพแก่ผู้คนทั้งหลาย เป็นอิสรภาพจากความไม่รู้ อิสรภาพจากความยากจน อิสรภาพจากความเจ็บไข้ได้ป่วย เพียงเพราะคนเหล่านั้นมีความรู้ สามารถอ่านออกเขียนได้ แสดงให้เห็นว่าเมื่อรู้หนังสือและมีโอกาสนำไปปฏิบัติแล้วก็จะช่วยให้สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างเสรีและมีชีวิตที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น (Thammawitreegoon, 2012)

เฉลิมลาภ ทองอาจ (Tongaht, 2014) กล่าวว่า คนอ่านออกเขียนได้ เป็นผู้มีพลังอำนาจในการที่จะคิดและตัดสินใจเกี่ยวกับตนเอง พร้อมกับอ้างถึงนายโคฟี อันนัน (Kofi Annan) อดีตเลขาธิการองค์การสหประชาชาติ กล่าวสรุปว่า การอ่านออกเขียนได้คือกุญแจสำคัญที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของชีวิต และเป็นเครื่องมือที่บุคคลสามารถนำไปใช้เพื่อการเสริมสร้างพลังอำนาจในตนเอง รวมถึงการเสริมสร้างพลังให้แก่สามเสาหลักของการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งประกอบด้วย การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ การพัฒนาด้านสังคม และการปกป้องสิ่งแวดล้อม จากคำกล่าวดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าพื้นฐานของการพัฒนาที่ยั่งยืนต้องเริ่มจากการที่คนอ่านออกเขียนได้ หรือรู้หนังสือ ก็จะทำให้คนเหล่านี้มีศักยภาพเพียงพอที่จะพัฒนา เปลี่ยนแปลงและปกป้องสิ่งแวดล้อม รวมถึงทรัพยากร ต่าง ๆ อันเป็นเป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืนได้ และยังได้อ้างถึง

นายโคอิชิโร มัทซุอูระ (Koichiro Matsuura) ผู้อำนวยการใหญ่องค์การยูเนสโก สำนักงานใหญ่ ณ กรุงปารีส กล่าวว่า “ในยุคที่ความไม่เท่าเทียมขยายกว้างขึ้น การอ่านออกเขียนได้ ไม่เพียงแต่ทำให้ศักดิ์ศรีแห่งความเป็นตัวตนยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ยังสร้างโอกาสให้แก่ผู้ที่ถูกกลืนกลืน ผู้ด้อยโอกาสและผู้ที่ถูกกลืนกลืน ซึ่งได้แก่ผู้อ่านออกเขียนได้ใหม่ ที่ยังต้องการได้รับสมรรถนะและทักษะเพิ่มขึ้นเพื่อยกระดับรายได้ให้สูงขึ้น สร้างความเป็นอยู่ของชีวิตให้ยั่งยืนได้ มีช่องทางให้ได้รับบริการทางด้านสุขภาพและทางด้านการศึกษา และมีความผูกพันกับมาตุภูมิ โดยแท้จริงแล้วการอ่านออกเขียนได้จำเป็นต่อการเข้าถึงโอกาสต่าง ๆ อย่างมั่นคงทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม

จากเหตุผลดังกล่าวถึงความจำเป็นของการพัฒนาให้ประชากรมีสมรรถนะในการอ่านออกเขียนได้ ทุกประเทศทั่วโลกจึงได้มีนโยบาย โครงการ และแนวปฏิบัติเพื่อที่จะทำให้ประชากรของตนเป็นคนอ่านออกเขียนได้ หรือเป็นผู้รู้หนังสือ เพราะการที่ประชากรของแต่ละประเทศไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ จะเป็นอุปสรรคขัดขวางต่อการพัฒนาคุณภาพของประชากรมากที่สุด รวมถึงประเทศไทยที่ได้พยายามจัดปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ โดยมีพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ นโยบาย มาตรการ โครงการและกิจกรรมต่าง ๆ ที่หลากหลาย ทั้งนโยบายระยะยาว และมาตรการเร่งด่วน ทุกรัฐบาลที่ผ่านมา เพื่อให้ประชาชนชาวไทยทุกคนมีสิทธิได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างเท่าเทียมและมีคุณภาพ

อย่างไรก็ตาม ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้เป็นปัญหาระดับโลก แม้แต่แต่ละประเทศจะพยายามแก้ไข มีมาตรการที่จะขจัดปัญหาออกไปก็ตาม แต่ก็ยังคงมีผู้อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อยู่อีกเป็นจำนวนมาก ที่ต้องใช้ทั้งเวลา งบประมาณ บุคลากร และมาตรการ นโยบายไปสู่แนวปฏิบัติที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม ดังที่สถาบันสถิติแห่งสหประชาชาติ (ยูไอเอส) ร่วมกับองค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (ยูเนสโก) ได้สำรวจการอ่านออกเขียนได้ของประชากรโลกในปี ค.ศ. 2014 พบว่าทั่วโลกประชากรที่มีอายุ

มากกว่า 15 ปีขึ้นไปยังอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้สูงถึง 781 ล้านคน ขณะที่เด็กอายุต่ำกว่า 15 ปีกว่า 126 ล้านคน อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ แม้แต่ประโยคสั้นๆ ทั้งที่เกินครึ่งหนึ่งของเด็กเหล่านี้มีโอกาสได้เรียนหนังสือ (Adulyanon, 2015) หรือจากการสำรวจประชากรปี พ.ศ. 2557 จำนวนถึง 6.9 ล้านคน หรือ ร้อยละ 18 จากประชากรทั้งหมด 37.7 ล้านคน พบว่าในจำนวนนี้มีผู้ไม่รู้หนังสือประมาณ 2.7 ล้านคน ซึ่งถือว่ามียังจำนวนมาก (Office of the Non-formal and Informal Education, 2017 : 1) อนึ่งโคอิชิโร มัทซุอูระ ผู้อำนวยการใหญ่ องค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (ยูเนสโก) กล่าวว่าแม้ทั่วโลกได้ตระหนักถึงการส่งเสริมบทบาทการอ่านออกเขียนได้อย่างเข้มแข็งและให้ความสำคัญต่อบทบาทการพัฒนา แต่ก็ยังมีประชากรที่ยังอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ทั่วโลกถึง 776 ล้านคน เด็กที่อยู่นอกระบบโรงเรียนและยังไม่ได้รับการเติมเต็มในเรื่องสิทธิและความต้องการอีกจำนวน 75 ล้านคน ซึ่งในความเป็นจริงการรู้หนังสือยังคงเป็นเป้าหมายที่ได้รับการละเลยสูงสุดในวาระการจัดการศึกษาเพื่อปวงชน (Komchadluck, 2009)

ประเทศไทยก็เช่นเดียวกันแม้ว่าจะได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้นำการณรงค์จัดการการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้มาอย่างต่อเนื่อง ทั้งการดำเนินงานในระดับชาติ ระดับภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกจนถึงระดับนานาชาติ ทั้งการเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมปฏิบัติการเพื่อแสวงหานโยบายและทิศทางในการจัดการปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของประเทศมวลสมาชิก การริเริ่มงานนวัตกรรมเพื่อส่งเสริมการอ่านออกเขียนได้หลากหลายรูปแบบ การฝึกอบรมบุคลากรให้กับประเทศในเครือสมาชิกยูเนสโกในภาคพื้นเอเชียและแปซิฟิก และการเป็นสนามให้บุคลากรของประเทศต่าง ๆ ได้มาศึกษาดูงาน ทดลอง วิจัยและการประชุมสัมมนาเพื่อถอดบทเรียนที่สำคัญนำไปประยุกต์ใช้กับบ้านเมืองของตน รวมทั้งโครงการสำคัญๆ ที่จัดขึ้นเพื่อป้องกันการลืมนหนังสือและกลับไปเป็นผู้ไม่รู้หนังสือ หรือผู้อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ อีก เช่น โครงการที่อ่านหนังสือประจำหมู่บ้าน โครงการห้องสมุดประชาชน โครงการศูนย์การเรียนรู้หมู่บ้าน โครงการส่งเสริมการอ่าน โครงการหนังสือดีสู่ชนบท โครงการผลิตสื่อชาวบ้านโดยชาวบ้าน และโครงการรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติ เป็นต้น จนเป็นที่ยอมรับในการประสบความสำเร็จเมื่อเปรียบเทียบกับอีกหลายประเทศ (Office of the Non-formal and Informal Education, Ministry of education, 2017)

อย่างไรก็ตามการแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของไทยยังมีประเด็นของปัญหาที่จะต้องแก้ไขปรับปรุงอีกไม่น้อย เพราะตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ปัญหาคนไทยอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ก็ยังคงมีอยู่ ทั้ง ๆ ที่น่าจะแก้ปัญหาให้หมดไปในสังคมไทย แต่จำนวนของคนที่ยังอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ก็ยังคงมีอยู่ และเป็นจำนวนที่มากพอสมควร ทั้งที่ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญในการแก้ไขปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้มาเป็นเวลานานและต่อเนื่องอย่างจริงจัง จึงก่อให้เกิดวาทกรรมที่เป็นปัญหาซ้ำซากเกิดขึ้นในสังคมไทย ทั้งที่มีการวิพากษ์วิจารณ์ การนำเสนอผ่านสื่อมวลชน และการออกมายอมรับของหน่วยงานที่รับผิดชอบ ดังที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา ทำการสำรวจการอ่านออกเขียนได้ของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ทั่วประเทศ ประมาณ 6 แสนคน พบว่า มีนักเรียนชั้น ป.3 มีปัญหาอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้เลย จำนวน 35,000 คน คิดเป็นร้อยละ 5.83 และอีกประมาณ 2 แสนคน หรือ 1 ใน 3 ของนักเรียนมีปัญหาอ่านไม่คล่อง เขียนไม่คล่อง ซึ่งตัวเลขดังกล่าวก็ถือเป็นตัวเลขที่ค่อนข้างสูง (Chiangkul, 2015)

นอกจากนี้ผู้ใช้นามแฝงว่าครูอัปเดตดอทคอม (Kruupdate.com, 2017) กล่าวว่าจากสถานการณ์การศึกษาของชาติ ล่าสุด (พ.ศ. 2560) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ได้เผยแพร่ผลสำรวจ

พบว่าเด็กไทยอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ยังมีอยู่เป็นจำนวนมาก หรือดังที่นายจาตุรนต์ ฉายแสง รัฐมนตรีว่าการกระทรวง ศึกษาธิการ พร้อมด้วยนายชินภัทร ภูมิรัตน เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ยอมรับร่วมแถลงข่าวประกาศนโยบายกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องมาตรการเร่งรัดคุณภาพการอ่านรู้เรื่องและสื่อสารได้ “นักเรียนอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ต้องไม่มี” หลังพบว่าเด็กไทยจำนวนมากอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้

ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ในสังคมไทยจึงเป็นปัญหาที่ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ มีทั้งการแสดงให้เห็นถึงปัญหา มีการเสนอแนะแนวทาง มีการแสดงอาการวิตกกังวลถึงคุณภาพการศึกษาและคุณภาพของคนไทยที่มีผลต่อการพัฒนาประเทศและการแข่งขัน จนเกิดเป็นวาทกรรมอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ในสังคมไทย ทั้งเสียดีเสียร้าย ถกเถียง รวมถึงอาการวิตกกังวลว่า ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาถึงวาทกรรมเหล่านี้ในสังคมไทย ว่ามีมุมมองอย่างไรเกี่ยวกับการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้จนเกิดเป็นวาทกรรม และได้รับการยอมรับในสังคมไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหา และวิเคราะห์วาทกรรมการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ในสังคมไทย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาค้นคว้านี้เป็นการวิเคราะห์วาทกรรมการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ในสังคมไทย ซึ่งเป็นปัญหาที่มีมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ด้วยการใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์เนื้อหาและหลักการวิเคราะห์วาทกรรม ตามแนวคิดของ Foucault และเก็บข้อมูลในรูปแบบของตัวบท (text) ทั้งที่เป็นสิ่งพิมพ์และเอกสารอินเทอร์เน็ต คัดเลือกเอกสารโดยใช้หลักการของ Fairclough ในประเด็นของข้อความที่แสดงให้เห็นถึงวาทกรรม มาเป็นแนวทางในการคัดเลือกจึงได้เอกสารจำนวน 80 รายการ เพื่อค้นหาวาทกรรมที่ซ่อนเร้นอยู่ในเอกสารเหล่านี้ว่ามีวาทกรรมอะไรบ้าง จนเกิดเป็นการยอมรับหรือดำรงอยู่ในสังคม และสังคมรับรู้และมีความคิดเห็นอย่างไรต่อวาทกรรมการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ที่เกิดขึ้นในสังคมไทย

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

การอ่านออกเขียนได้หรือการรู้หนังสือ และการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้หรือการไม่รู้หนังสือ เป็นความรู้ชุดหนึ่งที่ถูกสร้างให้เป็นวาทกรรมขึ้นในสังคมโลก โดยยูเนสโกที่เข้ามาครอบงำในสังคมไทยและสังคมโลกให้เกิดเป็นความรู้ ความเชื่อ ทศนคติ และมายาคติ จนเกิดมีการกำหนดหลักการ นโยบาย และแนวปฏิบัติ รวมไปถึงการกำหนดให้วันที่ 8 กันยายน ของทุกปีเป็นวันสากลแห่งการรู้หนังสือ (International Literacy Day) ซึ่งเริ่มต้นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2509 พร้อมกับเรียกร้องให้ชาวโลกให้ความสำคัญกับการศึกษาปวงชน (Education for All) นอกจากนี้ยังกำหนดทศวรรษแห่งการรู้หนังสือของสหประชาชาติ (2003-2012) ภายใต้คำขวัญว่า “Literacy as Freedom” พร้อมกับเรียกร้องให้รัฐบาลของทุก ๆ ประเทศและทุก ๆ คน ในสังคมได้ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องระดมสรรพกำลังแก้ปัญหาการไม่รู้หนังสือของประชากรในประเทศ (Boonruang, 2012 : 1) นอกจากนี้ยังได้มีการมอบรางวัลนอมา (Noma Literacy Prize) ให้กับประเทศที่ได้รับการคัดเลือกว่ามีกิจกรรมด้านการศึกษาผู้ใหญ่หรือการศึกษานอกระบบที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการช่วยให้คนอ่านออกเขียนได้ แสดงให้เห็นถึงการระดมทรัพยากรต่าง ๆ เพื่อทำกิจกรรม หรือดำเนินโครงการด้วยความพยายามอย่างจริงจัง เพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือ หรือการอ่านออกเขียนได้ของประชากรจำนวนมาก หรือเป็นโครงการที่ส่งผลกระทบต่อประเทศโดยรวม และต่อกลุ่มคนที่เสียเปรียบ หรือด้อยโอกาสในสังคม และด้านเศรษฐกิจในประเทศนั้น ๆ โดยมอบรางวัลให้กับรัฐบาลหรือองค์กรแต่ละปี ณ สำนักงานใหญ่ยูเนสโก กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส พร้อม

เงินรางวัลจำนวน 5,000 ดอลลาร์สหรัฐ และประเทศไทยก็เคยได้รับรางวัลนี้ในปี พ.ศ. 2530 ในนามของโครงการณรงค์เพื่อการรู้หนังสือแห่งชาติ (Department of Non-Formal Education, Ministry of Education, 1987)

จะเห็นได้ว่าชุดความรู้ต่าง ๆ เหล่านี้ของยูเนสโกพยายามที่จะสร้างวาทกรรมการอ่านออกเขียนได้ให้กับประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกเกิดค่านิยม การยอมรับ ทศนคติ คล้อยตาม ครอบงำและเชื่อฟังภาคปฏิบัติการของวาทกรรมด้วยการสร้างกฎเกณฑ์ ข้อปฏิบัติ แนวนโยบาย รวมถึงมาตรฐานการอ่านออกเขียนได้ ด้วยเหตุนี้วาทกรรมการอ่านออกเขียนได้ หรือการรู้หนังสือจึงครอบงำประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก จนเกิดภาวะกดดัน รู้สึกอับอาย ขาดหน้าหากประเทศใดประชากรยังอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้อยู่เป็นจำนวนมาก โดยถูกมองว่าประเทศเหล่านี้ขาดประสิทธิภาพในการแก้ปัญหา หรือขาดคุณภาพทางการศึกษา

บทความนี้ผู้วิจัยต้องการค้นหาวาทกรรมที่เกี่ยวกับการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ในสังคมไทย ที่ถูกครอบงำเป็นชุดความรู้ชุดหนึ่ง อันเป็นส่วนหนึ่งในงานวิจัยเรื่องวาทกรรมการอ่านในสังคมไทย ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้จึงเป็นประเด็นหนึ่งที่สังคมไทยรับรู้จนเกิดเป็นวาทกรรมตอกย้ำสังคมไทย ซึ่งผลวิจัยได้ชี้ให้เห็นถึงวาทกรรมการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้สรุปเป็น 4 ประเด็น ดังนี้

1. วาทกรรมปัญหาซ้ำซาก

สังคมไทยมองว่าปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เป็นปัญหาที่มีมานานเป็นปัญหาซ้ำซาก แทบทุกรัฐบาลต่างก็มีนโยบาย มาตรการ โครงการ รวมถึงจัดสรรทรัพยากรเพื่อที่จะแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของเด็กและคนไทย แต่ปัจจุบันปัญหาหรือสภาพการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ก็ยังคงมีอยู่ ต่างก็มองว่าสภาพปัญหาเหล่านี้เกิดจากอะไร หน่วยงานที่รับผิดชอบโดยเฉพาะกระทรวงศึกษาธิการ และนโยบายการบริหารของรัฐบาลจึงยังไม่สามารถแก้ปัญหาให้หมดไปจากประเทศไทย ด้วยเหตุนี้จึงมีข่าวตามสื่อมวลชนทั้งจากหนังสือพิมพ์ บทความวิชาการ และอินเทอร์เน็ต ที่นำเสนอให้เห็นถึงวาทกรรมปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ในสังคมไทย ที่ตอกย้ำให้เห็นถึงปัญหาที่ไม่สามารถขจัดให้หมดไปได้ หรือมองว่าเป็นปัญหาที่ยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างจริงจัง ด้วยการใช้คำว่า ปัญหาซ้ำซาก ปัญหาที่มีมายาวนาน ปัญหาเรื้อรัง ปัญหาคาราคาซัง ปัญหายังไม่หมด ปัญหาที่มีอยู่กับสังคมไทย และปัญหาใหญ่ ดังเช่น

สรยุทธ วาระกุล (Warakun, n.d.) กล่าวว่า “ทำไมเด็กไทยอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ แม้ไม่ใช่คำถามใหม่ แต่ก็ยังไม่มีใครตอบโจทย์ข้อนี้ได้เคลียร์เลยแม้แต่คนเดียว”

จากบทความชื่อ “ปัญหาเด็กไทย 'อ่านไม่ออก เขียนไม่คล่อง' เป็นวิกฤติการศึกษาไทยเรื้อรัง” โดยใช้ชื่อว่า Green Parrot (2017) กล่าวว่า “โลกเปลี่ยนไป การศึกษาไทยไม่เปลี่ยนแปลง ทั้งปัญหาเด็กอ่านไม่ได้ เขียนไม่คล่องสรุปใจความไม่ถูก สะกดคำไม่เป็น กลายเป็น วิกฤติการศึกษาไทยเรื้อรัง.... สิ่งที่น่ากังวลหลังจากนี้ จะไม่ใช่แค่เรื่องการอ่านออกเขียนได้ แต่เป็นการอ่านอย่างมีคุณภาพของเด็กไทยที่จะนำไปสู่ปัญญาและความรู้ กลายเป็นปัญหาเรื้อรังของระบบการศึกษา”

จากเอกสารชื่อทำไมเด็กไทยอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ (Why can't Thai children read and write, 2015) กล่าวว่า “ถ้าเป็นคนในแวดวงการศึกษาหรือผมเองที่ทำข่าวในสายการศึกษามากกว่า 20 ปี อาจจะมองเป็นเรื่องของปัญหาที่ซ้ำซากจนชินชาไปแล้วก็ได้ครับ เพราะไม่เคยเห็นเค้กลางว่ากระทรวงศึกษาธิการที่มีคนระดับปริญญาเอกนั่งทำงานอยู่มากมายจะแก้ปัญหานี้ได้ หรืออาจจะมองว่าไม่ใช่ปัญหาสำคัญอะไรมากมาย เลยไม่เอาจริงเอาจังกับการค้นหาสาเหตุแห่งความล้มเหลวนี้”

จากข่าวในหนังสือพิมพ์โพสทูเดย์ (Posttoday, 2014) ได้พาดหัวข่าวว่า “ตรวจทุกครั้งพบทุกที่เด็กไทยอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้” และ ได้เสนอประเด็นให้เห็นว่า “ปัญหาเด็กชั้นประถมของไทยเรียนไป 6 ปีอ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือไม่ได้ ปรากฏให้เห็นทุกครั้งที่มีการสำรวจ”

ข่าวจากหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ (Bangkokbiznews, 2017 : 15) เสนอหัวข้อข่าวว่า “การอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของเด็กนักเรียน ยังคงเป็นปัญหาใหญ่ในวงการศึกษาไทย”

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (Thairath, 2017 : 1,5) พาดหัวข่าวว่า “เด็กนักเรียนไทยอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้แม้รัฐจะแก้ปัญหามายาวนาน แต่ปัญหายังไม่หมดไป ทั้งเด็กในพื้นที่ราบและดอยสูง”

ศิวกานท์ ปทุมสูติ (Pathumsood, 2014) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “สพฐ.ได้สำรวจพบสภาพปัญหา "เด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้" มาตั้งแต่ปี 2551 โน่นแล้ว นับแต่นั้นถึงปีนี้ 2557 ปัญหายังดำรงอยู่ทั้งที่เปิดเผยและซ่อนเร้นเป็นอันมาก สาเหตุสำคัญที่ยังมีอาจแก้ปัญหานี้ได้ก็เพราะยังมีได้แก้ปัญหาแบบยั่งยืน มัวแต่แก้ปัญหาเฉพาะหน้า เหมือนตำข้าวสารกรอกหม้อกันไปวันๆ มีหน้าซำยังหมกซ่อนปัญหา และรายงานสภาพปัญหาแบบผักชีโรยหน้ากันก็มีน้อย”

จากบทความ 4 ล้านคน ไม่รู้หนังสือ เรื่องจริงในสังคมไทย (4 million illiterate people True story in Thai society, 2011) กล่าวว่า “แม้ตัวเลขของผู้ที่อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้จะมีจำนวนเท่าใดก็ตาม แต่นั่นคงไม่สำคัญเท่ากับเพราะเหตุใดสังคมไทยถึงปล่อยให้ปัญหานี้คาราคาซังมานานเป็นทศวรรษเช่นนี้”

นิธิ เอียวศรีวงศ์ (AeiwSriWong, 2003 : 66) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “ในขณะที่ปัจจุบัน ทั้งรัฐและสังคมกำลังส่งเสริมการอ่าน แต่ความสามารถในการอ่านของคนไทยกลับมีจำกัด ถึงจะอ่านมากขึ้นก็อาจจะยังอ่านไม่ออกเหมือนเดิม”

บรรณาธิการสยามรัฐ (Siamrath Editor, 2015 : 2) ได้ชี้ให้เห็นว่า “สรุปก็คือ ข้อมูลเก่ามีจำนวนนักเรียนที่อ่านหนังสือไม่ออก และอ่านไม่แข็งแรงอยู่ประมาณ สองแสนคน ข้อมูลปี 2556 จำนวนเพิ่มเป็นสี่แสนกว่าคน แล้วมาถึงตอนนี้จะเพิ่มเป็นกี่คน อาจเพราะเรื่องนี้ กระทรวงศึกษาธิการจึงตื่นตัวขึ้นมาประกาศว่า ปี 2558 จะเป็นปีปลอดนักเรียนอ่านหนังสือไม่ออก เขียนไม่ได้”

สุจิตต์ วงษ์เทศ (Wongthes, 2013 : 20) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “เด็กไทยจำนวนมาก อ่านภาษาไทยไม่ออก” นายจาตุรนต์ ฉายแสง รมต.ศึกษา (ศธ.) บอกเล่าสู่สาธารณะผ่านสื่อ หลังจากแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการศึกษากับผู้บริหารโรงเรียนและครูจากโรงเรียนต่าง ๆ เรื่องเด็กอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้เป็นข่าวประจำฤดูกาล อย่างเดียวกับข่าวน้ำท่วม น้ำแล้ง ข้าวสารแพง ข้าวเปลือกถูกไ้ขึ้นราคา เป็นต้น”

บทความอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ปัญหาโลกแตก วงการศึกษาไทย (Can not read and write, not a vicious circle, Thai education, 2003 : 18) ในมติชนสุดสัปดาห์กล่าวว่า “กลายเป็นปัญหาใหญ่ และเป็นปัญหาเรื้อรังมานานนับสิบปี เกี่ยวกับปัญหาที่เด็กไทยส่วนหนึ่งอ่านไม่ออก และเขียนไม่ได้ หรือแม้จะอ่านออกและเขียนได้ แต่ก็จะมีปัญหาว่า เขียน หรือสะกดคำ ไม่ถูกต้อง”

กมลทิพย์ ไบเงิน (Bi-njen, 2009 : 70-71) ได้กล่าวว่า “เมื่อย้อนกลับมาบ้านเมืองเรา ปัญหาการไม่รู้หนังสือของผู้ไม่รู้หนังสือ ยังคงอยู่คู่สังคมไทย มีอยู่ด้วยกันหลายกลุ่ม ทั้งกลุ่มผู้ไม่รู้หนังสือ มีทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ประมาณ 4 ล้านคน กลุ่มแรงงานอายุระหว่าง 15-59 ปี ที่ยังเรียนหนังสือไม่จบชั้น ม.3 ที่มีอยู่ในตลาดแรงงานจำนวน 32 ล้านคน”

CUCK Teamnews (2011 : 30) ได้เสนอบทความชื่อ 4 ล้านคนไม่รู้หนังสือ เรื่องจริงในสังคมไทย ในหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน โดยชี้ให้เห็นว่า “ถึงตรงนี้หลายคนคงสัมผัสได้แล้วว่าเรื่องอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้มันมีอยู่จริงในสังคมไทย และเพราะเหตุใดสังคมไทยถึงปล่อยให้ปัญหานี้คาราคาซังมานานเป็นทศวรรษเช่นนี้”

ภูเบศวร์ ฝ่ายเทศ (Faiteach, 2014 : 14) ได้เสนอบทความชื่อ เรื่องการอ่านออกเขียนได้ของเด็กไทย เกี่ยวกับวิชาภาษาไทยถึงเวลาแล้วหรือยัง ในหนังสือพิมพ์แนวหน้า กล่าวว่า “ปัญหาที่สะสมมานานเป็นสิบปีของการศึกษาขั้นพื้นฐาน เริ่มตั้งแต่ชั้นปฐมวัย-อนุบาล-ประถมไปจนถึงมัธยม ซึ่งถูกละเลยที่จะแก้ปัญหาอย่างจริงจัง เพื่อให้เด็กไทยอ่านออกเขียนได้เหมือนในอดีตที่ผ่านมา โดยจากผลสำรวจเมื่อปี 2554 มีเด็กไทยที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เฉลี่ยถึงกว่าร้อยละ 12 เป็นเรื่องที่น่าตกใจ เพราะหมายถึงระบบการศึกษาไทยนั้นเริ่มตกต่ำ ทั้ง ๆ ที่วิชาภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ แต่เด็กไทยกลับไม่เข้าใจในภาษาของตัวเอง”

กลีน สระทองเนียม (Sathongneam, 2003 : 22) กล่าวว่า “ปัญหาการอ่านไม่ได้ หรืออ่านไม่คล่อง สำหรับเด็กในพื้นที่ชนบททางไกลก็ยังมีให้เห็นอยู่ไม่น้อย เมื่อเด็กอ่านไม่ได้หรืออ่านไม่คล่อง คงไม่ต้องไปพูดถึงประโยชน์อื่นที่จะได้รับการอ่าน”

สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน (2008) กล่าวว่า “อีกสาเหตุที่น่าจับตามองคือ การอ่านหนังสือไม่ออก ในกลุ่มเด็กอายุ 6-14 ปี มีมากถึง ร้อยละ 12.4 ซึ่งถือเป็นอุปสรรคขั้นพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาไปสู่การอ่าน แม้ว่านับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545 พระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ กำหนดให้จัดการศึกษาแบบให้เปล่าแก่เด็กทุกคนถึง 12 ปี แต่สัดส่วนการไม่รู้หนังสือของเด็กไทยยังคงเป็นปัญหาสำคัญ”

วาทกรรมที่นำมาแสดงเหล่านี้ได้ชี้ให้เห็นถึงสภาพของปัญหาที่เกิดขึ้น เด็กไทยยังอ่านไม่ออกและเขียนไม่ได้ยังคงมีอยู่ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้ง ๆ ที่ปัญหาเหล่านี้น่าจะหมดไปจากประเทศไทยนานแล้ว วาทกรรมจึงแสดงให้เห็นว่าเป็นปัญหาซ้ำซาก ยากที่จะแก้ไขให้หมดไป

2. วาทกรรมที่แสดงให้เห็นถึงไม่มีคุณภาพทางการศึกษา

ประเด็นของคุณภาพการศึกษาและปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เป็นปัญหาที่ทำทนายรัฐบาลกระทรวงศึกษาธิการ และหน่วยงานต่าง ๆ รวมถึงโรงเรียน ที่รับผิดชอบการจัดการศึกษาให้กับเด็กและเยาวชนไทย แม้รัฐบาลจะจัดสรรงบประมาณจำนวนมากเพื่อพัฒนาการศึกษา รวมถึงบุคลากรที่รับผิดชอบโดยเฉพาะครูที่สอนอยู่ในโรงเรียนที่ต้องรับผิดชอบการเรียนรู้ของเด็ก และบุคลากรทางการศึกษาอื่น ๆ ที่สนับสนุนการเรียนการสอน รวมถึงผู้บริหารทางการศึกษาทุกระดับ พร้อมกับมีนโยบาย มาตรการ ที่ดูเหมือนว่ายังไม่สามารถแก้ปัญหาเรื่องเด็กไทยอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ จึงก่อให้เกิดวาทกรรมที่หน่วยงานรับผิดชอบไม่สามารถจัดการด้านคุณภาพการศึกษาได้ หรือเป็นการบ่งบอกให้เห็นถึงการที่ประเทศไทยต้องเผชิญกับความท้าทายด้านคุณภาพการศึกษาที่จะแก้ปัญหา หรือขจัดปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ให้หมดไปจากสังคมไทยได้ เด็กไทยที่ยังอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ยังมีอีกเป็นจำนวนมาก โดยคำว่าคุณภาพรวมถึงการบริหาร การดำเนินงานทางการศึกษาที่

ล้มเหลว ไม่จริงจังและไม่มีประสิทธิภาพ สื่อจึงพยายามชี้ให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นที่ส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาไทยและการพัฒนาคนไทย

ฟาฏินา วงศ์เลขา (Wonglaekha, 2010) กล่าวว่า “การจะพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนรู้รายวิชาต่าง ๆ ทั้งภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ หรืออื่น ๆ ให้มีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผลสูงสุดได้นั้น ในเบื้องต้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาผู้เรียนให้สามารถอ่านออกเขียนได้เป็นอันดับแรก เพราะการอ่านออกเขียนได้ถือเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะส่งผลต่อคุณภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียน หากปล่อยปละละเลยไม่มีการพัฒนาแก้ไขในแนวทางที่ถูกต้องตั้งแต่เริ่มแรก ก็คงยากที่จะพัฒนาผู้เรียนให้ก้าวเดินต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพได้.....แม้กระทรวงศึกษาธิการได้ส่งเสริมและยกระดับคุณภาพการเรียนการสอนภาษาไทยด้วยวิธีการที่หลากหลายมาอย่างต่อเนื่อง แต่จากกระแสสังคมยังคงมีภาพสะท้อนให้เห็นอีกว่า นักเรียนบางคนจบ ป. 6 แต่ยังอ่านเขียนไม่คล่อง นักเรียนระดับมัธยมศึกษาบางคนยังคงมีปัญหาเรื่องความเข้าใจการอ่าน มีความอ่อนด้อยเรื่องการเขียน หรือบางคนจบระดับอุดมศึกษาแต่ความรู้ความสามารถด้านการอ่านการเขียนยังคงเป็นปัญหาต่อการปฏิบัติงาน” วาทกรรมที่แสดงให้เห็นถึงปัญหาด้านคุณภาพทางการศึกษา ที่เด่น ๆ โดยใช้คำว่า ด้อยประสิทธิภาพ ไม่มีคุณภาพ วิกฤตทางการศึกษา มาตรฐานการศึกษาต่ำ เช่น

กฤษณพงศ์ อยู่รอด (Youlord, 2018 : 15) กล่าวว่า “จากที่ผ่านมา เราไม่อาจปฏิเสธได้ว่าการอ่านหนังสือไม่ออกและเขียนไม่ได้ของนักเรียนนั้น ถือเป็นปัญหาสำคัญโดยเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงวิกฤติคุณภาพการศึกษาของไทยจนถึงระดับขั้นที่น่าเป็นห่วงมาก ทั้งนี้พบว่าหลายฝ่ายต่างก็โยนความรับผิดชอบกันไปมาถึงสาเหตุการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของเด็กนักเรียน แต่ปัญหาเรื่องดังกล่าวนั้นก็ยังคงถือว่าเป็นปัญหาสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงวิกฤติคุณภาพทางการศึกษาของประเทศไทยที่มีนักเรียนอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้เป็นจำนวนมาก ทั้งที่การอ่านออกเขียนได้นั้นถือว่าเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้ในทุก ๆ วิชา หากเด็กคนใดอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ย่อมเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาตนเอง และส่งผลถึงการเรียนรู้ในวิชาอื่น ๆ การทำข้อสอบก็ทำให้มีปัญหามาไปด้วย รวมทั้งยังพบว่าเด็กอีกเป็นจำนวนมากที่อยู่ในทุกพื้นที่ที่ไม่ได้เข้ามาเรียนหนังสือ ซึ่งพบว่าจากปัญหาต่าง ๆ ที่ทำให้เด็กเหล่านั้นเสียโอกาสและส่งผลให้การพัฒนาประเทศชาติล่าช้าลงไปในอนาคต”

เฉลิมลาภ ทองอาจ (Tongaht, 2014) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “เป็นคำถามที่ยังหาคำตอบที่กระจ่างไม่ได้เสียทีเดียว เพราะเหตุใดในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา เยาวชนไทยถึงมีปัญหาอ่านไม่ออกและเขียนไม่ได้ ในระดับที่น่าเป็นห่วง ดังเช่น ในปี พ.ศ. 2557 พบว่าเยาวชนมากกว่า 35,000 คนอ่านและเขียนไม่ได้ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 5 ของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ทั้งประเทศ และที่เหลืออีกกว่า 2 แสนคนก็อ่านไม่คล่องเขียนไม่คล่อง ตัวเลขดังกล่าวด้านหนึ่งก็สะท้อนให้เห็นถึงวิกฤติการศึกษาของ

ประเทศไทย และอีกด้านหนึ่งก็แสดงให้เห็นถึงวิกฤตในเรื่องของการแก้ปัญหาของภาครัฐซึ่งรับผิดชอบการศึกษาของชาติไทย”

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (Thairath, 2015) เสนอข่าวว่า “ดร.ตรีนุช โปชนันต์ วิจิตร นักวิชาการสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (ทีดีอาร์ไอ) กล่าวถึงการพัฒนาศุณภาพการศึกษาของเด็กไทยในปัจจุบันว่า ในช่วงระยะ 10 ปีที่ผ่านมา ไทยมุ่งงบประมาณด้านการศึกษาไปถึง 4.2 แสนล้านบาท แต่กลับไม่ได้คุณภาพการศึกษาที่ดีขึ้น ปัญหาของระบบการศึกษาไทยไม่ได้อยู่ที่การขาดแคลนงบประมาณ แต่อยู่ที่ความด้อยประสิทธิภาพของการใช้ทรัพยากร และการขาดแคลนครูที่มีทักษะในสาขาวิชานั้น ๆ”

ผู้ใช้นามแฝงว่า Wutt (2014) ได้ตั้งประเด็นหัวข้อว่า “การศึกษาไทยวิกฤต เด็กป.3 อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ กว่า 3.5 หมื่นคน”

ผู้ใช้นามแฝงว่า Kafaedam (2013) กล่าวว่า “ข่าวร้ายเกี่ยวกับคุณภาพการศึกษาของไทย ยังประดังมาไม่ขาดสาย และหากไม่มีการปรับปรุงอย่างเป็นระบบ ปัญหาสังคมไทยจะเล็ดมทรุดต่อนื่อง ผมยืนยันเสมอมาว่าที่ประเทศไทยเรา ติดหล่มอยู่กับความขัดแย้งยาวนานนั้น เป็นเพราะว่ามาตรฐานการศึกษาของเราต่ำ ระดับประถม อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ เป็นจำนวนมาก”

MGR Online (2016) กล่าวว่า “ปัญหาการอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ และอ่านน้อย ถือเป็นวิกฤตใหญ่ที่ประเทศไทยต้องเร่งแก้ไข ก่อนที่ศักยภาพของคนไทยจะด้อยลง”

Todayworld Editor (2013 : 2) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “ขณะที่มีชาวเด็กไทยอายุแค่ 11 ปี เป็นหนึ่งใน 15 ของเด็กอัจฉริยะโลก แต่อีกข่าวรายงานว่า เด็กไทยระดับชั้น ป.3 และ ป.6 ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ทั้งอ่านไม่ออกและอ่านได้แต่ไม่เข้าใจมีจำนวนนับแสนคน มีการพูดเสมอว่า ระบบการศึกษาไทยทำให้เด็กไทยยิ่งเรียนยิ่งโง่เพราะจากข้อมูลของยูเนสโก ระบุให้เห็นชัดเจนว่า เด็กไทยทุกระดับถือว่าเรียนหนักเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก ซึ่งปัญหาระบบการศึกษาไทยไม่ใช่เรื่องใหม่ แต่มีการพูดกันซ้ำซากเป็น 10-20 ปีแล้ว โดยเฉพาะคำว่า “ปฏิรูปการศึกษา” ที่ทุกรัฐก็หนีไม่พ้นเรื่องการเรียนการสอนและคุณภาพครู ทั้งที่ความรับผิดชอบที่สำคัญที่สุด คือ รัฐและผู้บริหารการศึกษาที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นนักการเมืองหรือข้าราชการประจำ”

ปัญหาเด็กไทยอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เป็นวาทกรรมที่แสดงให้เห็นถึงคุณภาพของการศึกษา ที่รัฐและผู้รับผิดชอบได้ดำเนินการอย่างไม่มีประสิทธิภาพ ด้วยคุณภาพ ผลจึงได้เป็นเช่นนี้ วาทกรรมได้แสดงให้เห็นชัดเจนถึงการไม่มีคุณภาพของระบบการศึกษาของไทย

3. วาทกรรมที่แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของคนไทยที่มีต่อสภาพปัญหา

สังคมไทยได้แสดงวาทกรรมต่อสภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของเด็กไทย ทุกครั้งที่มีการเกี่ยวข้องกับปัญหาเด็กไทยอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ทั้งจำนวนที่ไม่ลดลง หรือสภาพการเผชิญกับปัญหา โดยเฉพาะจากนักวิชาการและสื่อมวลชน โดยแสดงความรู้สึกด้วยคำว่า “สะท้อนใจ” “ช็อค” “น่าสยดสยองขนาดไหน” ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นทางด้านลบที่บ่งบอกให้เห็นว่าไม่สามารถยอมรับกับสภาพปัญหาเด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ หรือต้องการแสดงให้เห็นว่าทำไมสภาพปัญหาเหล่านี้ยังเกิดขึ้นในประเทศไทย เป็นปัญหาที่ก่อให้เกิดการอับอายขายหน้าในฐานะที่เป็นคนไทยคนหนึ่ง หน่วยงาน หรือผู้ที่รับผิดชอบได้ดำเนินงานอย่างไร วาทกรรมที่เด่น ๆ ใช้คำว่า น่าตกใจ สร้างความตื่นตระหนก สร้างแรงสั่นสะเทือน เช่น

ข่าวหนังสือพิมพ์คมชัดลึก (Komchadluek, 2017) พาดหัวข่าวว่าช็อค เด็กไทย อ่านไม่ออก 411,346 คน และมีรายละเอียดข่าวดังนี้ “จาตุรนต์ ฉายแสง เทพหงายเงิบตกเก้าอี้ เมื่อ 1 ใน 5 เสือศธ. แจ้งข่าวร้ายว่าเด็กไทยยุคศิวีไลซ์แต่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้มีเพียบ ไม่ให้ตกใจได้ไง ในเมื่อยามนั้น “ไทยแลนด์” ยุคผู้นำชื่อ “ปู” ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร” หมายถึงมันปั่นมือเอาไว้ว่า ประเทศไทยมีเป้าหมายต้องก้าวสู่การเป็น “ศูนย์กลางการศึกษา” หรือ “ฮับการศึกษา” ในภูมิภาคอาเซียนให้ได้ แต่ไฉนยังมีเด็กไทยเกือบครึ่งล้านคน อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ถ้าเป็นเด็ก ชั้นอนุบาล หรือชั้นประถมศึกษาตอนต้นก็พอรับได้ แต่นี่กินรวบ ทั้งเด็กประถมศึกษาและเด็กมัธยมศึกษา เพราะมีเด็กวัยคอซองระดับชั้นม.3 ก็อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ รวมอยู่ในกลุ่มนั้นด้วย”

ธีรวงศ์ ธนิษฐ์เวอร์ณ์ (Tanishwaed, n.d.) ผู้อำนวยการสมาคมไทยสร้างสรรค์ คัดจากหนังสือพิมพ์เนชั่นสุดสัปดาห์ กล่าวว่า “ในฐานะที่เป็นบุคคลหนึ่งที่ทำงานการศึกษา มากกว่า 25 ปี รู้สึกสะท้อนใจอย่างมากกับสิ่งที่เกิดขึ้นรอบ ๆ ตัวในวันนี้ เพราะงานที่ต้องเกี่ยวข้องกับเด็ก ๆ และโรงเรียนของรัฐ อันเป็นโรงเรียนที่ดำรงอยู่ด้วยภาษีของเรา ด้วยเงินของเรา แต่เราแทบจะไม่สามารถทำอะไรได้กับความจริงที่ว่า เด็ก ๆ ของเราจำนวนมากที่เรียนอยู่ในโรงเรียนกว่า 35,000 โรงเรียน อยู่ในภาวะอ่านหนังสือไม่ออก หากนับรวมเด็ก ๆ ที่ออกจากระบบโรงเรียนไปโดยอ่านหนังสือไม่ออกในรอบสิบปีที่ผ่านมา ก็จะเป็นภาพอันน่าสยดสยองขนาดไหน (แค่ร้อยละ 5 นั้นก็มากกว่าทหารไทยทั้งกองทัพแล้ว) คำถามที่ตามมาคือกระทรวงศึกษาธิการทำอะไรอยู่กับเรื่องนี้ เราอาจจะได้คำอธิบายมากมาย รวมทั้งคำตอบว่ากำลังพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรกันอยู่ ซึ่งก็เป็นคำตอบที่เราได้ยินได้ฟังกันมาตั้งแต่เปลี่ยนหลักสูตรและการ

สอน ครั้งใหญ่เมื่อ พ.ศ. 2521 รวมทั้งการปฏิรูปการศึกษาที่ใช้เวลาไปแล้วกว่า 10 ปี ปรับโครงสร้างการบริหารจัดการในทุกระดับโดยหวังว่าการศึกษาของเราจะดีขึ้น”

บทความ 4 ล้านคน ไม่รู้หนังสือ เรื่องจริงในสังคมไทย (4 million illiterate people True story in Thai society, 2011) และ Newsteam CUCK (2014 : 30) กล่าวว่า “ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ เมื่อจู่ ๆ สำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย หรือที่รู้จักกันดีในนาม กศน.ก็มาประกาศผลวิจัยที่สร้างแรงสั่นสะเทือนระบบการศึกษาในเมืองไทยอย่างรุนแรงที่สุด เหตุเพราะองค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ หรือยูเนสโก ได้ทำการสำรวจพบว่า มีประชากรไทยที่อ่านเขียนภาษาไทยไม่ได้สูงกว่า 4,000,000 คน หรือร้อยละ 6.3 ของประชาชนทั้งประเทศเลยทีเดียว หรือจะพูดง่ายๆ ว่าประเทศนี้มีคนอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้มากกว่าคนในจังหวัดนครราชสีมา รวมกันเสียอีก แน่แน่นอน จากจำนวนที่เยอะแยะเช่นนี้ ได้สร้างความตื่นตระหนกให้แก่ประชาชนผู้ไม่รู้โอ้โหน่เป็นอย่างมาก เนื่องจากส่วนมากต่างเชื่อกันสนิทใจว่า ปัญหาดังกล่าวน่าจะสูญพันธุ์ไปแล้ว หรือไม่ก็เหลือเพียงจำนวนเศษเสี้ยวเล็กน้อยเท่านั้น”

Thairathonline (2016) นำเสนอว่า “แม้ทุกรัฐบาลที่ผ่านมา จะให้ความสำคัญกับเด็กและเยาวชน ผ่านนโยบายต่าง ๆ มากมาย แต่ทว่าปัญหาหนึ่งของการศึกษาไทย ที่กลายเป็นเรื่องน่าตกใจเป็นอย่างมาก เมื่อมีการสำรวจค่าเฉลี่ยการอ่านหนังสือของเด็กไทย พบว่า มีค่าเฉลี่ยการอ่านออกเขียนได้น้อยลงจนน่าใจหาย”

ผู้ใช้นามแฝงว่าพีมีนธ์ (Peemint, 2003) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “ข้อมูลที่ทำเอาช็อคและสะเทือนใจมากที่สุด หากมองย้อนกลับมามองความจริงเรื่องการศึกษาของไทยเราจะพบว่าปัญหาที่หนักกว่าผลสอบยังมีอีกมาก หนึ่งในปัญหาเหล่านั้นก็คือเด็กไทยเริ่มอ่านเขียนภาษาไทยไม่ออกเพิ่มมากขึ้น ไม่ใช่แค่ประถมศึกษาเท่านั้นนะคะ แต่ยังลามไปถึงระดับมัธยมศึกษาแล้ว โดยเฉพาะ ม.1 ที่เพิ่งเข้ามาเรียนใหม่”

จากผลสำรวจของอุทยานการเรียนรู้ (Thailand Knowledge Park, 2014) ระบุว่า “ผลสำรวจการอ่านกับบางข้อเท็จจริงที่ค้นพบและน่าตกใจ เด็กไทย 450,000 คน อ่านไม่ออก อ่านไม่คล่อง คนไทยอายุ 6 ปีขึ้นไปที่ไม่อ่านหนังสือ ให้เหตุผลที่ไม่อ่านว่าเป็นเพราะอ่านหนังสือไม่ออก ร้อยละ 20.6 หรือประมาณ 2.8 ล้านคน ลดลงจากการสำรวจครั้งก่อนประมาณ 3 แสนคน แต่ที่น่าสนใจอยู่ที่กลุ่มเด็กอายุ 6-14 ปี หรือผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับ ป.1-ม.3 การสำรวจครั้งนี้พบว่ามีผู้ระบุว่าอ่านไม่ออกถึงร้อยละ 31.7 คิดเป็นจำนวน 2 แสนคนเศษ หากรวมเด็กกลุ่มอายุเดียวกันนี้ที่ตอบว่าไม่

อ่านเพราะ อ่านไม่คล่อง/อ่านได้เพียงเล็กน้อย อีกร้อยละ 34.7 จำนวนเด็ก ป.1-ม.3 ที่อ่านไม่ออก/อ่านไม่คล่อง/อ่านได้เพียงเล็กน้อย จะสูงถึง 4.5 แสนคน เป็นภารกิจ สำคัญที่หน่วยงานหลักอย่างกระทรวงศึกษาธิการ คงต้องเร่งหาแนวทางแก้ไข”

วาทกรรมได้แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของสังคมที่มีต่อสภาพปัญหาเด็กไทยอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ถึงสภาพที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นในปัจจุบัน ที่มีทั้งงบประมาณ เทคโนโลยีทางการศึกษา และคุณภาพของครู จึงรู้สึก สะเทือนใจต่อสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น

4. วาทกรรมที่แสดงให้เห็นว่าครูคือจำเลยของสังคม

ทุกครั้งที่เกิดปัญหาการศึกษาในสังคมไทย ส่วนใหญ่จะมุ่งประเด็นไปที่ครูผู้สอนเป็นอันดับแรก เรื่อง คุณภาพการศึกษาก็เช่นเดียวกันในประเด็นปัญหาเด็กอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ สังคมจึงมองว่าปัญหาส่วนหนึ่งเกิด จากครูผู้สอน วาทกรรมจึงแสดงให้เห็นว่า ครูเหล่านี้สอนอย่างไร ใช้เวลาส่วนใหญ่ทำอะไร จึงปล่อยให้เด็ก นักเรียนอ่านหนังสือไม่ออกเขียนไม่ได้ แม้จะมีนักการศึกษาออกมาชี้แจงสภาพปัญหาและเปิดประเด็นปัญหา ของครูก็ตาม โดยมองว่าปัญหาเกิดขึ้นทั้งระบบ ตั้งแต่นโยบายการศึกษา งบประมาณ การบริหารงานของ หน่วยงานที่รับผิดชอบ ภาระงานของครู (รวมถึงการขาดแคลนครูภาษาไทย) ผู้บริหารระดับโรงเรียนที่ขาดการ เอาใจใส่ สื่อและสิ่งสนับสนุนการเรียนการสอน เป็นต้น แต่วาทกรรมก็ยังแสดงให้เห็นว่าครูคือจำเลยของ สังคม เช่น ขาดแคลนครู(รวมถึงครูภาษาไทย) ครูไม่มีคุณภาพ ครูไม่ตั้งใจสอน ครูใช้เวลาทำผลงานเพื่อเลื่อน ฐานะมากกว่าทำหน้าที่สอน ครูมีภาระงานมากเกินไป เป็นต้น ซึ่งมีวาทกรรมเด่น ๆ ดังนี้

จากข่าวหนังสือพิมพ์คมชัดลึก (Komchadluek, 2017) ได้กล่าวว่าที่น่าตกใจไปกว่า นั้น สาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีปัญหาเรื่องการอ่าน มาจากครูไม่มีเวลา เพราะต้อง ทำงานอื่น ๆ ครูสอนไม่ตรงวิชาเอก และไม่ให้ความสำคัญกับการสะกดคำ ซึ่งเป็น วิธีการสอนที่สำคัญ “ผมขอให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ช่วยไปติดต่อเรื่องการดูแลการ เรียนการสอนภาษาไทยทั้งระบบในระดับที่สูงกว่านี้ โดยจะต้องมีการดูแลความรู้ ภาษาไทยที่กว้างทั้ง ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน และทักษะการคิด วิเคราะห์อย่างมีเหตุผล เนื่องจากได้ยินเสียงบ่นมาจากผู้บริหารมหาวิทยาลัยว่าเด็ก สอบเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง มีปัญหาเรื่องการอ่านและสรุปความไม่ได้ เขียนเรียงความ เขียนอธิบายไม่ได้ สะท้อนให้เห็นว่าระบบการศึกษาของเรา ไปเน้น การสอบแบบไม่ต้องอธิบาย ไม่มีข้อสอบแบบอัตนัย”

พาภีนา วงศ์เลขา (Wonglaekha, 2010) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “แม้ กระทรวงศึกษาธิการได้ส่งเสริมและยกระดับคุณภาพการเรียนการสอนภาษาไทยด้วย วิธีการที่หลากหลายมาอย่างต่อเนื่อง แต่จากกระแสสังคมยังคงมีภาพสะท้อนให้เห็น อีกว่า นักเรียนบางคนจบ ป.6 แต่ยังอ่านเขียนไม่คล่อง นักเรียนระดับมัธยมศึกษาบาง

คนยังคงมีปัญหาเรื่องความเข้าใจการอ่าน มีความอ่อนด้อยเรื่องการเขียน หรือบางคน จบระดับอุดมศึกษาแต่ความรู้ความสามารถด้านการอ่านการเขียนยังคงเป็นปัญหาต่อการปฏิบัติงาน เราจะเห็นว่าการอ่านออกเขียนได้จึงเป็นปัญหาสำคัญที่ทำนายครูผู้สอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูที่สอนภาษาไทย ซึ่งมักจะได้รับการกล่าวโทษเสมอว่าสอนอย่างไรเด็กถึงอ่านหนังสือไม่ออกเขียนไม่ได้”

Siamrat Editor (2015) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “เมื่อเดือนธันวาคม ปี 2556 กระทรวงศึกษาธิการบอกว่าสาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีปัญหาเรื่องการอ่าน มาจากครูไม่มีเวลา เพราะต้องทำงานอื่น ๆ ครูสอนไม่ตรงวิชาเอก และไม่ให้ความสำคัญกับการสะกดคำ ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่สำคัญ”

ณัฐชรินทร์ ตลอดพงษ์ (Talordpong, 2009) ได้กล่าวถึงปัญหาว่า “เด็กไทย อ่านภาษาไทยไม่ออก เขียนไม่ได้ ปัญหาอยู่ที่ไหน โทษกันนิ้วเนี่ย ทุกคนพุ่งเป้ามาที่ครูภาษาไทย จริงหรือไม่ที่ครูภาษาไทยเป็นปัญหา มีเรื่องเล่าขำๆ เรื่อง “ปัญหาเด็กอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้” นิ้วเนี่ยกันไปหมด ว่ามีการขัดทอดความผิดกันเป็นทอดๆ อาจารย์ในระดับมหาวิทยาลัยก็จะหันมามองครูที่สอนในระดับมัธยมศึกษาว่า : ครูมัธยมสอนกันอย่างไร เด็กที่เข้ามาเรียนในระดับมหาวิทยาลัยอ่านก็ไม่ถูก เขียนก็ไม่ถูก มาตรฐานความรู้

ครูมัธยมก็ว่า : ก็ครูสอนประถม ไม่สอนเด็กถึงอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้

ครูประถมก็ว่า : ครูอนุบาลไม่เตรียมความพร้อมเด็ก เด็กมันอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้”

วิทยากร เชียงกุล (Chiangkhul, 2012) กล่าวว่า “ประเทศไทยลงทุนทางการศึกษามาก (เฉพาะงบรัฐบาลปีละ 4 แสนล้านบาท หรือร้อยละ 25 ของงบทั้งหมด) แต่ล้มเหลวในด้านการจัดการศึกษาให้ทั่วถึงคุณภาพ เด็กออกกลางคันมาก ครูอาจารย์คุณภาพปานกลางถึงต่ำ สอนและสอบแบบท่องจำตามตำรา ทั้งครู อาจารย์ และนักเรียน นักศึกษา ส่วนใหญ่ไม่รักการอ่าน อ่านจับใจความไม่เก่ง คิดวิเคราะห์สังเคราะห์ไม่ค่อยเป็น คนส่วนใหญ่ รวมทั้งผู้นำไม่รักการอ่านและขาดความรู้ในเชิงวิชาการที่จะแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศ แข่งขันกับคนอื่น หรือแม้แต่รักษาสถานภาพตัวเองไม่ให้ตกต่ำกว่าประเทศอื่นลงไปเรื่อย ๆ ได้”

Chiangkhul (2015) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า “ปัญหาอย่างหนึ่งก็คือครูไม่เพียงพอในการสอน แต่ที่สำคัญคือคุณภาพของครูผู้สอน ต้องมีความรู้ในการสอน รู้จักเอาใจใส่ในการสอน มีความพยายามที่จะเข้าใจเด็ก ตั้งใจช่วยเหลือเด็ก ไม่ใช่สอนตามหน้าที่ไม่ได้สอนตามตาราง”

จากบทความในหนังสือพิมพ์ Thai Post (2010) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “เคยคุยกับครูบาอาจารย์หลายท่านด้วยการตั้งคำถามเดียวกันว่า ทำไมเด็กในปัจจุบันจึงอ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือไม่ถูก ลายมืออ่านไม่ได้ คุณครูตอบว่ามาจากหลายปัจจัย ทั้งรูปแบบของหลักสูตร แต่ที่ตรงกันและน่าสนใจคือ ปัจจุบันคุณครูทั้งหลายต้องหันมาเปลี่ยนแปลงความสนใจจากเด็กมาอยู่ที่การทำผลงานของตัวเองตามนโยบายของรัฐ ซึ่งแม้ว่าอาจจะร่างขึ้นมาจากความตั้งใจดี แต่ผลของการปฏิบัตินั้น ทำให้เด็กไทยถอยหลังเข้าคลอง”

สภาพปัญหาเด็กไทยอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ สังคมได้มองเห็นถึงปัญหานี้เกิดจากคุณภาพของครูผู้สอน สังคมมองว่าครูได้อุทิศตนเพื่อสอนเด็กในระดับใด ใช้เวลาสอนหรือทำงานอะไร ปัญหาของครูคืออะไร ครูมีเพียงพอหรือไม่ มีความสามารถในการสอนภาษาไทยให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้หรือไม่ จึงไม่สามารถแก้ปัญหาได้

บทสรุป

วาทกรรมการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ในสังคมไทย เป็นทัศนะ มุมมอง การแสดงความคิดเห็น ที่คนในสังคมโดยเฉพาะนักวิชาการ นักการศึกษา และสื่อมวลชน มองเห็นปัญหาในการจัดการศึกษาของไทย โดยเฉพาะหน่วยงานที่รับผิดชอบ โรงเรียนและครู ได้จัดการศึกษาอย่างไรจึงส่งผลให้เด็กไทยจำนวนหนึ่งยังอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เป็นปัญหาที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นในปัจจุบันนี้ในยุคที่เทคโนโลยีทางการศึกษาก้าวหน้า คุณวุฒิของครู งบประมาณและทรัพยากร ที่อยู่ในระดับไม่ขาดแคลน แต่สภาพปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ก็ยังมีอยู่ในระดับที่น่าตกใจ จึงเกิดวาทกรรมอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ขึ้นในสังคมไทย

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

การวิเคราะห์วาทกรรมการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ในสังคมไทย ซึ่งเป็นปัญหาที่มีมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทำให้มองเห็นถึงปัญหาที่ซุกอยู่แม้หน่วยงานที่รับผิดชอบจะพยายามแก้ไข และดำเนินการ แต่ก็ไม่สามารถจัดปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ จึงเป็นปัญหาซ้ำซาก ด้วยเหตุนี้รัฐบาลและผู้รับผิดชอบ ควรตระหนักถึงปัญหา และหาแนวทางอย่างจริงจัง เพื่อให้สังคมไทยปลอดจากการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เพื่อสร้างความมั่นใจในสังคมถึงคุณภาพของการจัดการศึกษากับเด็กและเยาวชนที่เป็นประชาชนที่มีคุณภาพ และควรทำวิจัยเพื่อหาแนวทางแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ของเด็กไทย

หมายเหตุ

บทความเรื่อง “วาทกรรมการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ในสังคมไทย” เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง “การอ่านในสังคมไทย : การวิเคราะห์วาทกรรม” เพราะปัญหาเรื่องการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ก็เป็นบริบทหนึ่งในหลายๆบริบทที่แสดงให้เห็นสภาพการอ่านในสังคมไทย ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

Reference

- Adulyanon, S. (2015). Solve the problem of Thai children illiteracy. (In Thai). Retrieved 2017, March19, from <https://news.siamphone.com/news-23670.html>.
- AeiwSriWong, N. (2003, July 25). Read profound books. Matichon Weekly, p66. (In Thai)
- Bangkokbiznews. (2017, September 26). Open class help the edge boys read and write.. Bangkokbiznews. p15. (In Thai)
- Boonruang, P. (2012). Literacy promotion policy. *Lifelong Education Journal*, 1(1), 1-4. (In Thai).
- Bi-njen, K. (2009, September 14). Newspaper reading area. Nation Weekly, p 70-71. (In Thai)
- Can not read and write, not a vicious circle, Thai education. (2003, October 4). Matichon Weekly, p18. (In Thai)
- Check every time, find everything! Thai children can't read, can't write. (2014). Retrieved 2017, March19, from <https://www.posttoday.com/social/general/320019>. (In Thai).
- Chiangkhun, W. (2015). Witthaya Chiangkhun suggested the solution for Thai children to be unable to read and write. Retrieved 2016, August 23, from <http://www.jr-rsu.net/article/1491>. (In Thai).
- Chiangkhun, W. (2012). Making Thai children love to read good books, so they will recover (Country reform). Retrieved 2016, August 23, from http://goodbookforthaichildren.blogspot.com/2012/06/blog-post_14.html. (In Thai).
- CUCK Teamnews. (2011, September 13). 4 million illiterate people True story in Thai society. Daily Manager, p. 30. (In Thai).
- Department of the Non-formal Education, Ministry of education. (1987). Summary of the National Literacy Campaign Campaign. Bangkok: Auther. (In Thai).
- Faitead, P. (2014, June 16). About Thai children's literacy about Thai language, is it time? Naena. P14.
- 4 million illiterate people True story in Thai society. (2011). Retrieved 2017, March11, from <http://www.happyreading.in.th/article/detail.php?id=626>. (In Thai).
- Green parrot. (2017). The problem of Thai children 'cannot read, write not fluently' is a chronic Thai education crisis. Retrieved 2017, December 23, from <https://www.winnews.tv/news/17058>. (In Thai).
- Kafeedam. (2013). Thai education today: Can't read, can't write and can't think. Retrieved 2017, March 6, from <http://www.bangkokbiznews.com/blog/detail/533381>. (In Thai).
- Kruupdate.com. (2017). Six steps to solve the problem "Children can't read, can't write." New innovation that works. Retrieved 2017, December 3, from <https://www.kruupdate.com/news/newid-3338.html>. (In Thai).

- Komchadluek. (2009). Illiterate people around the world have 776 million people. Retrieved 2018, December 23, from <http://www.moe.go.th/moe/upload/hotnews/htmlfiles/12422-6537.html>.
- Komchadluek. (2017). Shock Thai children cannot read 411346 persons. Retrieved 2018, December 23, from <http://www.komchadluek.net/news/today-in-history/306807>. (In Thai).
- Office for the Promotion of Learning and Youth Quality. (2008). A series of information dissemination explores the habit of reading the foundation of learning society. (In Thai). Retrieved 2016, September 27, from <http://apps.qlf.or.th/member/UploadFiles/prefix-15082557-113337-bj191t.pdf>.
- Office of the Non-formal and Informal Education, Ministry of education. (2017). Educational management guidelines for Thai book course AD 2014. Bangkok: Auther. (In Thai).
- Pathumsood, S. (2014). Correctly teach the 1st grade teaching and learning to prevent children from being unable to read and write in a sustainable manner. Retrieved 2018, December 23, from <http://oknation.nationtv/blog/krugarn>.
- Peemint. (2013). Thai children are worried Mattayom 1 cannot read and write. Retrieved 2017, March 21, from <https://www.dek-d.com/education/32628>.
- Posttoday. (2014). Check every time, found every time. Thai children can't read, write a lot. Retrieved 2018, December 23, from <https://www.posttoday.com/social/general/320019>.
- Sathongneam, K. (2003, May 23). How to make reading a new generation of people. Dailynews, p 22. (In Thai).
- Siamrath Editor. (2015, January 25). Teacher, I can't read the book. Siamrath, p 2. (In Thai).
- Talordpong, N. (2009). Thai children cannot read Thai. Where is the problem Everyone is aimed at Thai teachers. Retrieved 2016, March 16, from <http://www.youtube.com>.
- Tanishwaed, T. (n.d.) Truth about Thai children not reading. Retrieved 2017, September 12, from <http://taiwisdom.org/artclbrdev/lbrdvlpt04>.
- Thailand Knowledge Park. (2014). The survey results were read with some facts that were discovered and shocked. Retrieved 2016, December 21, from <https://www.tkpark.or.th/tha/articles/detail/261>.
- Thai Post. (2010). Thai children and Thai language cannot be read and written. Retrieved 2017, March 11, from <https://www.trf.or.th/education-youth-news/1953-2010-09-10-11-36-49>.
- Thairath. (2017, August 5). Mae Fah Luang University Accelerate to help children on the soft mountain in Thai. Thairath. p1,5. (In Thai).
- Thairath. (2015). The Ministry of Education announced the Thai children must read and write in 1975. Retrieved 2017, March 11, from <https://www.niets.or.th/th/content/view/1075>.

- Thairathonline (2016). Drill hot knot for children day What do Thai youths can't read?. Retrieved 2017, May14, from <https://www.thairath.co.th/content/560044>.
- Thammawitreegoon, A. (2012). Decade of Literacy of the United Nations. Lifelong Education Journal, 1(1), 1. (In Thai).
- Todayworld Editor. (2013, September 26). The more you learn, the more stupid. Todayworld, p 2. (In Thai).
- Youlord, K. (2018, September 11). Education District 1, Lopburi, accelerated the development of literacy education to pave the learning base. Dailynews, p 15. (In Thai).
- Warakun, S. (9nd). Literature and the reading of Thai Children. Retrieved 2017, March 6, from www.kruchaiwan.com. (In Thai).
- Why can't Thai children read and write?, (2015). Retrieved 2017, December 23, from <http://www.siamedunews.com/articles/42211581.html>. (In Thai).
- Wonglaekha, F. (2010). Unreadable, unable to write Challenging issues. Retrieved 2017, December 23, from <http://social.obec.go.th/node/30>. (In Thai).
- Wongthes, S. (2013, August 13). Children cannot read, cannot write because of adults or children. Matichon, p20. (In Thai).
- Wutt, T. (2014). Crisis Thai education third year elementary school students can't read, write not more than 3.5 thousand people. Retrieved 2017, December 23, from <https://news.mthai.com/general-news/396309.html>. (In Thai).

ผู้เขียน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พงศ์ศักดิ์ สังขภิญโญ

หลักสูตรการจัดการสารสนเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

1 หมู่ที่ 4 ตำบลท่าจั่ว อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช 80280

e-mail : pongsaksang1@hotmail.com